

FEJÉRMEGYEI NAPLÓ

Novam ephemeriden, cui titulus „Fejérmegyei Napló”, a vobis institutum ad catholicarum partium proposita promovenda, id equidem probamus illud, quod ad catholicos terre huiusmodi promovendam, „Fejérmegyei Napló” cum aliis locis et personis, XIII. Leó pápa Zichy Nándor (sz. 1840. márc. 9-án)

Előfizetési árak:

Egészévre 12 korona, félévre 6 korona, negyedévre 3 korona.

Egyes szám ára 10 fillér.

Megjelenik minden kedden, csütörtökön és szombaton este.

Szerkesztőség: Jókai-utca 10.

Kiadóhivatal: DEBRECZENYI GYULA KÖNYVNYOMDÁJA (Iskola-utca 4. sz.)

Vadák.

(x) Roppantul érdekesek mostanában azok az emberek, különösen pedig azok az újságcsináló emberek, akik a néppártot ifjú szénvedéllyel támadják. — Vészi József példának okáért forradalmároknak nevezi a néppártiakat, olyanoknak, akik lenn a nép között az elégedetlenségeknek a vizálynak csiráit hintik el, a melyek, ha kikelnek, az uralkodóház számára fognak mérges gyümölcsöket teremni. Egy szóval a Budapesti Napló szerkesztője Bécs szemében akarja befekíteni a néppártot. Ezt a vádat a magáéva tette Széll Kálmán, mert hiszen figyelmeztették rája s ő a hallgatásával igent mondott erre a vádra. A miniszterelnökek egyetért a kormánypart s így ma a néppárt az ellene font vadak koszorujába egy újabb babért illeszthet, hogy t. i. lázító, forradalmár Bécs ellen és az uralkodó ház ellen.

A vádolók másik tömegé meg épen reakcionáriusoknak vallja a néppártiakat, a svarczgelb hazaárulás fekete lovagjainak, a kik Bécsnek mindent, a magyarokat semmit, a kiknek szénvedélyük minden jogainkat áruba bocsátani az osztrák zsarnokságnak, hogy Magyarország

rabszolgája, igavonó barma legyen az osztrák kényuralomnak. Nem sorolom fel több variációját ennek a megszokott eszmecsoportosításnak, a ki bővebben óhajtja olvasni, sziveskedjék beletekinteni veterán vezérczikiró társunknak, a vastagdongájú ZZZ-nek fürmedvényeibe, ott megolvashatja a reakcionárius néppárti had minden képzelhető címeit. Az idén most olvastam 842-szer, hogy svarczgelb és 650-szer, hogy a „vallást használja cégerül”. Azt hiszem, hogy az év végén mindakét titulusból megülhetjük az ezeres jubileumot és kérünk tisztelt író társunknak egy svarczgelb érdemelet Bécsből, a melyiken kereszt is lesz, mert hiszen ő is a vallás szittyá-védői sorában fonja érdemei koszoruját.

Ha most már valakinek a koponyájába csak egy kis logika is szorult, nagyon könnyen meg fogja találni e között a két véletel között az arany középutat, azt t. i. hogy a néppárt mindenben a nemzetnek igazaért küzd. Azt keresi, a mi a nemzetnek javára válik. Ha támadja a kormány egyházpolitikáját és keresztény Magyarországot akar, meg van győződve arról, hogy ezzel a nemzetnek használ legtöbbet, mert a kereszténység 900 esztendőn keresztül biztos védbás-

tyája, alapja volt a nemzetnek. Ezt az alapot most kirugni alólunk, hogy a levégőben lógjunk, a liberalizmus selyemzsinórján, ez egyvértelmű az öngyilkossággal. Ebbe mi nem egyezünk bele s azt az alapot, a melyet úgy is erőszakkal, a nemzet akarata ellenére ragadtak ki alólunk ismét bázisunkká akarjuk tenni. S mi ebben is logikusok vagyunk, nem úgy mint az a fejérvári szerkesztő, a ki négy év előtt verte a mellét, hogy „az egyházpolitikai törvényekben nem fogunk mamelukmódra megnyugodni” és ime most a mamelukhad gyászos seregét szaporítja ő is nem karcsu személyével.

Ha a néppárt a kvótát nem szavazta meg, ha tiltakozott a Tisza-lex, az ischli-klausula ellen, ha a nemzeti párttal karöltve megbuktatta a Bánffy-Dezso-kormányt, vajjon nem a nemzet javát akarta-e?

Ha a néppárt agitációjára behozták a börtendót, ha küzd partunk már évek óta a földadó-leszállításáért, a választási jog kiterjesztéséért, a szabad és tiszta választásokért, az adómentes lét-minimumért, vajjon nem-e a nemzet igazait keresi-e?

Es ha most a kormánnyal szemben

A FEJÉRMEGYEI NAPLÓ TÁRCZAJA.

A kis Lina.

Rimaucourt, — így kezdte Blaise, — a csendes folyó partján estélykint-pirpisló kohójával, a partok magas jegenyefáinak árnyékában szunnyadozva, alól úgy szerettem: csónakázni a mély csendben, amelyet csak a vashámor közeli zakatolása és csatornászilip csergedése zavart meg. . . . Igen, Rimaucourt; de különösen a kis Linára gondolok, nem minden szívszorogás nélkül, a kis Linára, akit majdnem minden este átvittem csónakomban a folyón, hogy ne kelljen a hidon át kerülnie s így gyorsabban jusson el a kohóba, ahová a vacsorát vitt atyjának, a legrégebb munkások egyikének, aki az éjjeli munkánál volt alkalmazva.

Nagyon csinos és kedves volt a kis Lina, ábrándos és egyuttal szemtelen arckifejezéssel, hamis szemével, kaczer fejdíszével, gyöngéd karjaival és iczi-piczi kezével. . . . Szinte kisasszony. Az anyja nagyon gondosan nevelte, mindig csinosan járatta és bizonyosan állásánál előkelőbb házasságra szánta, de mikor az anya hirtelen meghalt, minden felfordult a háznál: az apa megvénült és egészen elfoglalta a kohó; Lina magára volt hagyva, napról-napra vesztett valamit kedves modorából s végül egészen fellázította ráseedett atyjának az a képtelen kívánsága, hogy férjhez menjen egy kamaszhoz, egy vörös arczu, rőt szakállu és erőszakos kovácszhoz, aki tíz évvel idősebb volt nálnál és akitől az egész vidék rettegett.

Lina irtózott tőle és méltatlankodva panaszkolta el a dolgot, amikor este a csónakban kitérta nekem a szívét, mint barátjának, noha valamilyen fiatalabb voltam nálnál, de régi ismerősök voltunk, gyermekkorunk óta, amikor együtt nyargalásztunk.

— Ah! Blaise ur, ha tudná, milyen pokol van most nálunk! Tegnap papa ismét ivott azzal a másikkal és megfenyegetett; nemsokára bizonyosan meg is fog verni; és most mindennap odahívja azt a csuf embert.

— Léonardról, a völégényről beszél így, Lina?

— Oh! Blaise ur, a völégényem! Papa terjeszti ezt a hírt, hogy rákényszerítsen erre a házasságra. De soha, érti-e Blaise ur, soha sem lesz belőle semmi, ha megölnek is! Gondolja el csak, az a csuf, otromba ember, az ő vörös szakállával, aki mindent tör, zúz és aki mindenkit megver!

— De, hogy lehet az, hogy az atyja? . . .

— Mit akar! Az a másik rá tudta beszélni. Meg aztán papa már öreg; könnyen befolyásolható.

— Akkor hát álljon ellent, Lina, beszéljen velem.

— Oh! Blaise ur, én? Ahhoz nincs jogom. Ha kinyitom a számat, hát pofont kapok. . . . Ah! ha a mama élne még!

Nem tudtam, mit mondjak, annyira elfogott a düh és a méltatlankodás az ellen az utálatos, zsvány Léonard ellen, aki Linát üldözte; mikor kiszálltunk, vigasztalni igyekeztem a lányt.

— Legyen egy kis türelme, Lina, majd meglátja, hogy jóra fordul minden.

— Ah! Blaise ur!

Nem nagyon hittem, Lina sem, annál kevésbé, mert a dolgok napról-napra rosszabbra fordultak. Léonard most már egészen otthon volt a háznál, mindig a nyakán ült Linának és brutalitással, vagy még ennél is rosszabbal iparkodott őt terrorizálni, az apa pedig, aki maga is erőszakos ember volt, támogatta. . . .

Lina most sirt és mutogatta a kék föltokat gyöngéd karjain, de senki sem mert beleavatkozni. . . . Ugy, hogy én voltam az egyedüli, aki őt vigasztaltam, sajnáltam, bátorítottam, amikor esténként titokban a csónakomba vettem.

De ő már egészen elvesztette bátorságát.

— Láss, Blaise ur, nem marad egyéb hátra — mert, ugy-e, sohasem egyezhetem bele? — vagy megszököm, vagy a vízbe ugrom. . . .

— Ugyan, Lina, mit beszélsz? . . .

— Ah, Blaise ur, ön nem is tudja. . . . tegnap is megvert az atyám; de ez még semmi, hanem Léonard. . . . Szerencsére tudok hamis is lenni, ha kell és vannak körmeim mert különben. . . . Nem, lássa, nem bírom tovább ezt az életet. Léonard, vagy én, kettőnk közül az egyiknek utból kell mennie.

— Hogyan akarja azt csinálni, Lina?

— Oh, — mondotta Lina, — csak volna szeretőm, igazi, akinek nem víz folyne az ereiben és aki arra vállalkozna, hogy engem megszabadítson ettől az átkozott Léonardtól? De lássa, csupa vén asszonyok itt a legények, főknek valamenyen.

— Mit tegyünk? — mondottam jóakaratu őszinteséggel, mert Lina sorsa igazán meghatótt; — ha tudnám, ha tehetném, szivesen megpróbálnám.

— Igazán, Blaise ur?

Mai lapunk 4. oldal.

Ha tehát a tanubizonyások megbízhatatlanok, akkor megdőlnek a consequentiák, megdől minden terhelő erő. Mit követhetett hát el a vádlott, mert bizonyos, hogy az, aki nincs többé, ettől a fegyvertől halt meg? — Mit kell mást elfogadnunk, mint hogy igaz, amit vádlott mond: Huzgálták a fegyvert s az elsült.

Ezután ráter védőügyvéd a vádbeszéd ama részére, hol a vádló a rómaiakra hivatkozva mondja, hogy bírák sötétben tárgyaltak nehogy a bűnös arozát látva a részvét őket megvesztegesse s az igazságtól elpártoljanak az ítélet kimondásában.

En — ugymond — nem vezettem el öndet Rómába, hanem a vérthi erdőbe, hol magam is többször megfordultam. Ott az erdő csendes közepében áll egy magányos ház, hol a szülők aggódva, siránkozva gondolnak arra, hogy vajjon a mi kenyérkeresőnkkel mi lesz, haza jön-e, vagy szabadságától fosztják-e meg?

Az ügyésznek legjobb lett volna erre egy replicánia, hogy a vérthi kerülőklakban Schmuck Jánosért senki sem aggódik, mert Schmuckékat a történt dolgok után nagyon jónak látták feljebbvalóik onnét eltávolíttani, amely körülményt a védőügyvédnek kétségtelenül tudnia kell. De a hatásvadászat kedvéért, hogy a drámai fenségig emelje hallgatóságát, szüksége volt a vérthi erdőre s abban a csendes kerülőházra. — Dicséret illeti az ügyész urat azért is különösen, hogy replicájában a tanuk tisztességének védelmére kijelentette, hogy ők nem faszivanyok, nem voltak még soha sem büntetve.

Mi pedig hozzátelhetjük, hogy a fűrészesnek elhordását nem szokták kihágásnak tekinteni, sőt a legtöbb uradalmakban megengedik ezt a szegényeknek. A vérthi uradalomban sem igen üldözik, de kifejezetten még sem engedik csak azon egy okból, nehogy a fűrészesedés ürügye alatt kárakat tegyenek. Tehát mi sem jogosította védő ügyvédet arra, hogy tanukat egyszerűen szokásos tolvajoknak deklarálja.

De valamint Schmuck János fegyvere véletlen jól talált, ugy a védő szava is véletlen jó szívekre talált, vagy előre megfontolt szándékkal puhította meg azokat, mert a szavazás eredménye az esküdtek részéről a bűnösre nézve felmentő volt.

Az esküdtszék intézményéről ezuttal nem mondunk érdemleges kritikát, majd talán lesz erre is alkalom, ha rendelkezünk statisztikai adatokkal. De annyit merünk állítani, hogy ezt az ideális magaslatot, a melyen magát a törvényhozás képzelte, midőn ezt életbe léptette, elérni nem fogja soha. A többi között azért nem, mert az esküdteket nem lehet szorosan abból a körből megalakítani, a melyben a bűnös és tanuk szerepelnek.

A most letárgyalt ügyben szomorú szereplésre jutott Schmuck Jánost egész más szemmel nézik azok, kik vele vagy hozzátartozóival valami érintkezésben állottak. A vidéken garázdaságokról, erőszakoskodásokról — mint hitelesen tudjuk — általánosan ismeretesek. Taval a vérthi erdővel szomszédos szőlőhegyre is elvetődött a vádlottnak bátyja. A szőlőpásztorlól megkérdezettéven, mit keres itt, neki állt még feljebb s megtámadta a nálánál jóval idősebb szőlőkerülőt, — kezét két hónapra munkakeptelenné tette, puskáját önhataluulag elvette s dulakodás közben meg fegyverét is elsütötte. S itt is kijutott a véletlennek a maga dolga, de ezuttal kegyes volt a véletlen a szőlőpásztor lábai között kijelölni a lövegnek útját. Az erőszakos suhancznak még abban is kedvezett a vélet-

len, hogy a békekedvelőhegykerülő feljelentést nem tett ellene. Garázdaságuk mellett bizonyít az is, hogy a szőlőhegy dülő útjain alkalmazott fábólakát, melyeknek felirata: „Idegeneknek tilos az átjárás”, bosznuságból mind átlődöztek. Velők találkozó emberekbe belekötnek s nem egyszer fenyegetőztek már agyonlövessel.

Schmuckék előtt is voltak ott erdőkerülők, most is van, de ily veszett birre még senki sem vergődött.

Hogy oly embernek tagadása három tanuk állításával szemben mit ér, ezt persze csak az érezheti, ki a közhirt is ismeri, s nem nézi az ügyet, csak a védő ügyvéd rózsás színű szemüvegén.

És itt egy körülményt még nem hagyhatunk figyelmen kívül: Nagy megróvást érdemel a felelős előjáró, ki egy erdőnek őrizetét képes egy tapasztalatlan 17 éves suhancra bízni, csak azért mert az apa meghalt, a 21 éves bátyja meg a katonaságnál szolgál, csodáljuk, hogy egy ilyen fiu érdekében a tárgyalási terem hallgatóságában olyan hang is emelkedhetett: Ezt valószínűleg fölmentik, mert a főherczeg alkalmazottja s az ő saját ügyészét küldötték ki védelmezésére. A mely körülmény az esküdtek előtt igen jó benyomást tett.

Végre egy kérésünknek kifejezést adunk, hogy tolmácsnak máskor ügyesebb ember alkalmaztassék, ki képes legyen a tanuk szavait hü fordításban adni.

III. nap.

Ma volt az esküdtszéki tárgyalások legérdekesebb napja. Meg is telt a karzat hallgatósággal. 3/4 10 órakor Mader Ferenc, az esküdtszéki elnök, elővezette a vádlottat s megnyitotta a tárgyalást. A tárgyalás alá kerülő ügy, mint annak idején lapunkban ismertettük a következő: Tüdös József 19 éves kálozi földműves legény 1900. évi okt. 3-án reggel Juli és Zsófi nővéreivel a házuk kertjében krumplit szedett, midőn édes apja Tüdös István részegen megjött a korcsmából és neki ment gyermekeinek. A fiu hátrált a dühös apa elől s védekezés közben a kezében levő kapával halált okozó súlyos testi sérülést tett apján, ki pár óra múlva meg is halt.

Egy fiu felemeli kezét az édes apja ellen. Miben s hol keressünk mentséget é tette. Mentséget ugyan nem, de az enyhítő körülményeket rögtön megtaláljuk a tanuk vallomásaiban. A szükséges s előirt formalitásnak elintézése után az esküdtszék a következőkben alakult meg: Kalteneckert Márton, dr. Borchert Jenő, Csikós Béla, dr. Csöppenszky Mihály, Kégl Miklós, dr. Krausz Zsigmond, Tremkó József, Anyfal Elek, Élő István, Huber Ferenc, id. Lantai Ferenc, Tüth Dezső és Sas András mint póttag. A megalakításban ugy a védő, mint a vádhatóság teljesen kimerítették a visszavetés jogát.

A törvényszék dr. Mader Ferenc elnöklete alatt Madarassy István és Sárköny Ferenc kir. törv. bírakból állott. A jegyzőkönyvet dr. Hampek Imre vezette. A vádat Jurasek János kir. alügyész képviselte, a védelmet pedig Szabadi József teljesítette.

A szükséges eskü letétele után a vádlott előadja a fent vázolt tényállást. A rokonszenves arczú vádlott vallomása alatt elérzékenyül s sirva mondja: „Nem akartam, hiszen szerettem apámat s ő is szeretett engem.” A tanuk vallomása azután igen szépen megvilágítja, hogy az ital mire ragadja az embert. A vádlott anyja Tüdös Istvánné, továbbá húgai Zsófia és Juli s végül nagyanyja Tüdös Józsefné, tehát az el-

hunyt apának édes anyja megrázó képét tárják elénk vallomásaikban a feldúlt szerencsétlen családi életnek. Az apa üldözte folytonosan egész családját, ütötte verte gyermekeit, feleségét megszurkálta s édes anyját fojtogatta. Folyton részeg volt s nem dolgozott soha. Az anyai szív fakadt ki fia ellen s keservesen sirva beszélte el fia tetteit. A törvényszék a tanukat esküre bocsátotta, habár a kir. ügyész a 184. §. 9. pontja alapján semmiséget jelentett be. 12 óra után a tárgyalást felfüggesztette az elnök.

Délután 1/2 4-kor nyitotta meg dr. Mader Ferenc elnök a folytatólagos tárgyalást. Felolvasatott mindenekelőtt a helyszíni jegyzőkönyv és folytatott a tanukihallgatás. Tüth János, Bah István a holttestet a kertből a szobába vitték: Nemesutcai ifj. Tüth János, Boross József Káloz községi bíró, Somogyi István, Fésűs István, Balassa István, Major János mindannyian részint az elhunyt iszákos és házárszt életmódját, részint pedig a vádlott jó magaviseletét igazolják és vallják.

Lapunk zártakor a tárgyalás folyik.

UJDONSÁGOK.

— A Vörösmarty-kör kérelmére a főtisztelendő cistercita-rend templomában, Vörösmarty Mihály elhunytának napján, azaz f. hó 20-án d. e. 9 órakor gyászistentiszteletet tart, a melyre a kör igazgatósága a kör tagjait és a nagyérdemű közönséget tisztelettel meghívja. Dr. Schlamadinger Jenő, titkár.

— Tanítói értekezlet. A vaáli esp. kerület tanító testülete f. hó 13-án Pázmádon tartotta rendes őszi gyűlését, melyet szent mise előzött meg. Az értekezlet Krizsány János t. kanonok, esperes-plebános, egyházk. tanfelügyelőnek magas szárnyalásu, paedagogiai eszmékben gazdag és tanulságos elnöki megnyitó beszédével kezdődött, a díszes és impozáns iskoláépület egyik tantermében. Az ékesszavu elnöki megnyitó mindvégig lekötve tartotta a tagok figyelmét, végezeténél pedig lelkes éljenzésre ragadta azokat. A mult gyűlés jegyzőkönyvének felolvasása és hitelesítése után következett Horváth Jenő pázmándi oszt. tanítónak felolvasása az iskolamulasztási kimutatások sorsáról. A gyakorlati tapasztalatokból merített felolvasást az értekezlet közölszerése jutalmazta. Indítványok tétele és az azok kapcsán kifejődött hasznos eszmecsere befejezettül olvastatt Kolanits Károly nadapi plebános levele, ki a tanítók működése iránt érzett élénk érdeklődése külső jelül 20 koronát bocsájt a kör elnökének rendelkezésére oly czébből, hogy azzal a kerület legszorgalmasabb tagját jutalmazza. Az értekezlet az elnökkel egyetértőleg és egyhangulag Tullmann Ferenc vaáli kántor- és főtanítónak itéli oda a köszönetlét vett jutalmat. A gyűlés végezeténél kegyelates meleg szavakkal emlékezik meg az egyházk. tanfelügyelő-elnök az elhunyt főpásztorinak a tanügy és a tanítók sorsá iránti mindenkorai atyai gondoskodásáról és az értekezletet imával zárja be. Az értekezleten jelen levő egyházi és világi tagok az ebédnél Krizsány János esperes-plebános vendégszeretét asztalánál ismét találkoztak, a hol még inkább kifejezésre jutottak a szerető vezér és hű katonái között táplált igaz érzelmek. Külön említjük fel, hogy a vaáli kerület tanítói kara és jelenlevő papsága ezen értekezletének egyik legkimagaslóbb része volí azon lelkes ünneplés,

melylyel a tagok **Vörösmarty** Mihály születésének 100-ik évfordulója alkalmából a magyar költő király dicső emlékezetének áldoztak. **Demuth** Gyula k.-nyéki tanító felolvasása vezette be a gyűlés ezen számát, kinek **Vörösmarty**-ról szóló előadása éljenzés jutalmazta. A kör tagjai hazafias érzelmektől áthatva határozta el, hogy részt vesznek a k.-nyéki emléktábla leleplezésén, majd pedig felbuzdulással énekelték el a Szózatot.

Uj anyakönyvezető helyettesek megyénkben. A belügyminiszter a velenzei anyakönyvi kerületbe Horváth Pál községi bírót, a csákerényi anyakönyvi kerületbe Benkó József, a csákváribi Kovács Réla, a ráczalmásiba Merzich Géza, a bodajki kerületbe Püspök Imre segédjegyzőket, a magyar-almási kerületbe Keller Gyula nyugalmazott tanítót és végül a gárdonyi kerületbe Darabos Lajos tanítót anyakönyvezető helyettesekké nevezte ki és őket Merzich Géza, Keller Gyula és Darabos Lajos kivételével a házassági anyakönyv vezetésével és házasság kötésnél való közreműködéssel is megbizta.

Műtanrendőri bejárás. A Bicske és Szaár vasuti állomások közötti vonalrészén létesített második vágány műtanrendőri bejárásának határidejéül folyó é. november 21-dikének d. e. 10 órájáé, a bizottság összejeveteli helyéül pedig a bicskei állomás felvételi épületét tüzte ki a budapesti vasuti és hajózási felügyelőség.

Felhívás a burgonya termelő közönséghez! Hozzánk érkezett többoldalu megkeresés folytán indittatva érezzük magunkat a burgonya-termelő gazdák figyelmét felhívni, hogy — tekintettel a gyárak részéről ajánlott leszállított burgonya árakra — **egyelőre a szerződések megkötésétől tartózkodjunk.** — Ezen megkeresésből kifolyólag kérjük az érdeklődőket, hogy saját érdekeik megóvása és egyöntetű eljárás megbeszélése céljából ez évi november hó 28-án d. e. 10 órakor Székesfehérvárott, egyesületünk helyiségében (Fejérmegyei takarékpénztár épülete) tartandó értekezleten megjelenni szíveskedjenek. — Székesfehérvárott, 1900. évi november hó 14-én. A Fejérmegyei gazdasági egyesület elnöksége: Koller Pál, elnök.

A pálinka áldozata. Gyurák József, ki mint vándor mázoló már évek óta járt Moórra, Horák Jakab moóri lakos új-utca 643. sz. alatti házában az istállóban hirtelen meghalt. Halálát megelőzőleg két nappal pálinkától részegen tért a nevezett helyre, hol is rögtön mély álomba merült, melyből csak hosszú idő múlva ébredt fel. Másnap nagyfokú szomjúság és kínzó főfájás gyötörte; házigazdája orvosért akart küldeni, de a beteg ez ellen óvást emelt, míg végre folyó hó 8-án este 9 ófakor meghalt. — A hullavizsgálati jegyzőkönyv szerint Gyurák József halála természetes úton és pedig oly formán jött létre, hogy a mértéktelen pálinkaivás következtében agyverhőség állt be nála, és ez idézte elő halálát.

Felakasztotta magát. Szabó István 46 éves róm. kath. nős napszámos, bodajki lakos a napokban Varga József ugyanottani lakos öreg-hágyi szőléjében egy fára felakasztotta magát. Életében folyton zsörtölösködött feleségével; így legutóbb is folyó hó 3-án este összetűzött vele és az asszonyt, valamint kis fiát fojtogatni kezdte. Az asszony az ilyen bánásmódot utóvégre megsokalva, fiával együtt elhagyta a ne-

vére méltatlan apát és Budapesten szolgáló leányához távozott. Ilyen körülmények között az önmagáról annyira megfeledkezett ember még inkább a korhelykedésnek adta magát, folyton a korcsában dőszolt, míg végre mámoros fővel-öngyilkosságra határozta el magát. Az orvosrendőri vizsgálat megállapította, hogy az akasztás öngyilkosság következménye volt, mert semmiféle dulakodásra mutató külséresi nyom a hullán nem találtatott.

Zene estély. Szíves tudomására hozom a m. t. közönségnek, hogy méltányolva azon szíves támogatást, a melyben az elmúlt téli idény zeneestélyei alkalmával részesültem, elhatároztam, hogy november 3-án és minden rákövetkező szombat a helybeli honvéd zenekar közreműködésével zeneestélyt rendezek. Főtörekvésem leendő, hogy bár áldozatok árán is, m. t. vendégeimnek kellemes szórakozást nyújtsak, **kitűnő kávéházi italok, hideg buffet, mérsékelt árak pontos és figyelmes kiszolgálással** pedig szíves pártfogásukat kiérdemeljem: Teljes tisztelettel **Fekete Géza, Otthon** kávé.

Szerkesztői üzenetek.

Terézius. Köszönet. Ohaja szerint fogjuk közölni, ha csak lehetséges.
D. M. Tees. Még mindig türelem. Levél meg.

Felelős szerkesztő: Chay Antal.

Legkorábban érő eredeli Kwassitzi

Hanna árpa vetőmag
kitűnő minőségben
locó Kwassitz 50 kilogrammonként 11 kor. 75 fillér árban bármely mennyiségben kapható.

Előjegyzéseket elfogad a Fejérmegyei Gazdasági Egyesület titkári hivatala Székesfehérvár (a fejérmegyei takarékpénztár épületében), a hol a minta megtekinthető.

HIRDETÉSEK
felvételnek
kiadóhivatalunkban
jutányos áron
(Iskola-utca 4. sz.)

587—1900. végreh. sz.
Arverési hirdetmény.
Alólírt kiküldött bír. végrehajtó ezennel közhírré teszi, hogy a vaali kir. járásbírósnak 1899. évi V. 229/4. sz. végzése folytán dr. Reick Ferencz budapesti ügyvéd által képviselt Klein Jakab és Adolf budapesti cég felperes részére Rosner Ignácz acsai lakos alperes ellen 286 kor. 38 fill. követelés s jár. erejeig elrendelt kielégítési végrehajtás folytán alperestől lefoglalt és 981 koronára becsült ingóságokra a vaali kir. járásbírósnak V. 229/6. sz. végzésevel a további eljárás elrendeltetvén, annak az alap és felülfoglaltatott követelése erejeig is, amennyiben azok kielégítési jogot nyertek volna Rosner Ignácz lakásán, Acsán leendő megtartása határidőül 1900. évi november hó 23. napján délelőtt 9 órája kitűzetik, a mikor a bíróság lefoglalt butorok, bolti áru-cikkek, italok s egyéb ingóságok a legtöbbet ígérőnek készpénzfizetés mellett, szükség esetén becsáron alul is el fognak adatni.

Felhivatnak mindazok, kik az elárverezendő ingóságok vételarából a végrehajtó követelését megelőző kielégítettéshez jogot tartanak, a mennyiben részükre a foglalás korábban eszközöltetett volna és ez a végrehajtási jegyzőkönyvből ki nem tűnik, hogy elsőbbségi jelentéseiket az árverés megkezdéseig alólírt kiküldöttnél írásban beadni, vagy pedig szóval bejelenteni el ne mulasszák.
Kelt Vaal, 1900. évi november hó 10-ik napján.
Ferenczy,
kir. bírósági végrehajtó.

M. K. EGYETEM
VEGYTANI INTÉZETE:
A
KRISTÁLY
SZILVAKACSFURDÓI
HEGYIFORRAS
IGENTISZTA
BICARBONAT
ASVANYVIZ
KAPHATÓ
FÜSZTERKERESKEDESEKBEN
VENDÉGLÓNKÉBEN
ÉS MINDEN VASUTI
ÉTKEZO KOCSIBAN.

SZÉKESFEHÉRVÁRON
Kovács Pál, Ofner Béla, Taubler Béla, Bogvay Andor, Deutsch F. Adolf, Stern Béla, Özv. Birkmayer Lajosné, Nyári Béla, Lichtnekkert József, és Gándör Samu kereskedéseiben.